

DEBÜT

Magyar Boglárka

Babfőzelék

Otthonos a ház, de nem attól, hogy házi szilvalekvárok és régi, kézzel szőtt falvédők díszítik. Lehetne tágasabb, lehetne melegebb, lehetne igazi cserép, és nem pala a teteje. De mindez mind eltörpül, mert hosszú idő után boldog, gyermeki kacaj tölti meg – pontosabban három gyermeké. Egy kicsi lány lakik itt két bátyjával és a szüleivel. Ő maga a legfiatalabb, és állítása szerint a legmagasabb, persze, csak ha beül a bátyja nyakába.

Alig múlt el hetvenöt éves. A régi sebek mind felszakadnak majd, igen, ez biztos, talán sírni is fog, de mindig is tudta, hogy egyszer eljön ez a nap, csak éppen azt nem, hogy most. Egy szem unokája önmagára emlékezteti: ugyanazok a szemek, ugyanaz a hajszín, ugyanaz a kíváncsi, fürkésző tekintet, ami évtizedek óta generációról generációra száll a családban. Ahogy ott ül, izgatottan a nagymamája felé néz, így még inkább szembeötlő a hasonlóság kettejük közt.

– Ez is eljött. Itt az ideje, hogy megebédeljete! – kiált a kislánynak és a testvéreinek az édesanyjuk.

Az asztalra nem kerül sok étel, de az egyik fiú – a legnagyobb gyerek a három közül – izgatottan fészkelődni kezd a családi ebédnél. Fejét ide-oda kapkodja, szemében még ott csillog az a szín, ami a felnőttek szeméből réges-régen kikopott már. Mielőtt az ebéd az asztalra kerül, édesanyja hangosan elkiáltja magát:

– Boldog születésnapot, kisfiam!

A gyerekek örülnek, tapsolnak, a bátyjuk nyakába ugranak, és hangosan kiabálnak.

– Szülinapi ebéd lesz, mami? – kérdezi a kislány, és érdeklődve követi édesanyjának kezét a lábos felé.

– Igen, kicsim, de még milyen nagy ebéd! Nézd, szülinapi babfőzelék!

Azon a héten már harmadszorra ettek babfőzeléket, de nem bánták. Mohón estek neki, egyikük sem nézett fel a tányérjából. Csak a szüleik, egyedül ők ismerték az apró különbséget a „szülinapi” és a „nem szülinapi” babfőzelék között: előbbi esetben a gyerekek ebédjére szaftos húskockák is jutottak.

Már majdnem befejezték az evést, amikor, legalábbis így emlékszik, Grétike megkérdezte, milyen is volt valójában gyereknek lenni régen.

– Miért érdekel ez téged, anygalkám?

– Hát, mert a suliba kell. Tudod, fogalmazhatok úgy is, hogy te leszel a beadandóm!

Elnevelték magukat, s közben egymásra néztek. Elkapta egyetlen unokájának kíváncsi, érdeklődő pillantását. Újra előjött az a furcsa érzés, olyan dolgokra kezdett emlékezni, amikről már rég elfeledkezett – legalábbis azt hitte, hogy el. Pedig mintha csak egy hete történt volna minden...

– Mi a baj, nagyfi?

– Semmi, anygalkám – kezdte, de nem tudta leplezni, mennyire fáj. A hangja megremegett, apró könnycseppet morzsolt el.

– Ebéd után majd mesélek neked, jó?

Csönd telepedett az asztal fölé, kísértetiesen hasonlított arra a szülinapi estére, amikor hirtelen kinyílt az ajtó. Nem, nem ez a jó szó. Nem is kinyílt, inkább kivágódott! Eltörtek a zsanérok, és az egyik csavar belerepült a szülinapi babfőzelék maradékába, egyenesen a nagy lábosba. A kislány először fel sem fogta, mi történik. Lehet, hogy megint jönnek, jönnek a csúnya, rossz bácsik a nagy puskájukkal? Hiába tiltakozott, hogy még meg akarja enni a főzeléket, édesanyjuk villámgyorsan eltessékelte őket az asztaltól.

Megijedtek. A konyha sarkába húzódtak, ami egyébként kívááló búvóhely volt, amikor bújócskáztak, mert a nagyszoba felől nem lehetett látni, ha valaki ott kuporog. De most látták őket, és ők is láttak mindent. Mind a hárman érezték, hogy ez most nem valami játékos bújócska.

A kislány még mindig nem tudta, pontosan mi történik. Három bácsi érkezett, ez azonban nem volt különös. A különös a három alak öltözéke volt. Szomorúan nézett a maradék ebédre, ami még mindig ott gőzölgött az asztalon. A bácsik idegenek voltak, és biztos, hogy még a bátyjai sem tudták, milyen nyelven beszélnek, pedig ők nagyon okosak ám... Az idegenek először suttogtak, amiből arra következtetett, nincs semmi baj, aztán kiabálni kezdtek, egyre hangosabban. Közben lehalkították a tévét, hogy ne zavarja őt a mesélésben. Vagy talán inkább rémtörténetmondásban. Vacogni kezdett kicsit, kirázta a hideg, mintha lázas lenne, pedig nyáron nem szokás lebetegedni.

– Angyalkám, bezárnád az ablakot?

– Persze, nagy!

Természetesen tudta, hogy mindez csak időhúzás, teljesen felesleges játék. Sok év után felnyitotta végre a doboz tetejét, és megint az a fénykép került a legtetejére, a legutolsó, amin még mindnyájan együtt vannak. Ha ez a fénykép beszélni tudna, talán elmondaná, mi történt a többiekkel.

– Hol is kezdjem, hogy biztosan megértsd...?

– Kezdd nyugodtan az elejéről, nagy! Én majd mindent jegyzetelek, ne aggódj, minden rendben lesz!

– Gyere szépen, kislány, gyere, velünk biztonságban leszel! Éhes vagy? Kapsz kenyeret, nézd!

Akkor már napok óta nem szólt senkihez. Az egykor boldog, mosolygós kislány tudta, hogy soha többé nem fogja látni a testvéreit, nem fogja látni a kis házat, de sosem fogja elfelejteni, hogy az édesanyja egy hosszú ölelés után miként dobta ki az ablakon, hogy legalább egyvalakit mentsen. A fiúkat is küldte volna utána, már majdnem ki is ugrott a kisebbik bátyja, csakhogy már túl késő volt, egy kesztyűs kéz rántotta vissza őket, és elvitték magukkal mindnyájukat, kivéve őt... Talán vonattal. Talán gyalog. Ki tudja azt.

– Egyedül vagy, kislány?

Hallgatott, mély hallgatásba burkolózott, mégis bólintott. Egy határozott igen volt a válasza. Hagyta, hogy ölbe vegye az ismeretlen lány, hagyta, hogy bemutassa úgy egy tucat gyerekeknek,

akik szintén szakadtak voltak, koszosak, és valószínűleg árvák. Hagyta, hogy kézen fogják, vezessék, esténként gyerekdalokkal altassák a többi kicsivel együtt egy fa alatt, amíg a nagyok együtt tanácskoztak a tűz mellett. Napról napra jobban lett, végre megint érezte a szeretet átfogó, meleg ölelését. A fényképet azért sokszor előhúzza még a zsebéből, hogy nehogy bármit is elfelejtsen.

– Minden este elsoroltad a neveket lefekvés előtt?

– Igen, angyalkám. Felejteni nagyon könnyű, tudod? Én emlékezni akartam rájuk... örökre.

Egy pillanatra elnémult, fél szemmel kinézett az ablakon. A másikkal látta, hogy a kis unokája, aki már annyira nem is kicsi, buzgón jegyzetel a füzetébe. Mindig is értett a szavakhoz, ez a beadandó dolgozat is biztosan nagyon jól fog sikerülni neki.

– Meddig vándoroltál velük, nagyfi?

– Ezt nem tudom biztosan, Grétikém. Sokáig, biztosan sokáig, mert mire elértünk egy romos házhoz, addigra...

– Nőttél egy arasznyit legalább, kicsi lány!

Nem hatotta meg túlzottan. Az érzés, hogy valahová beköltözhetnek, sokkal többet adott neki. Leült a legközelebbi kőhalomra, felhúzta a nadrágja szárát. Azt tudta magáról, hogy sovány, de azt nem, hogy ennyire erős is. Ahogy teltek a hetek, egyre kevesebbet cipelték ölben, a talpa tele lett bőrkeményedéssel és sebekkel – otthon már rég sírva fakadt volna miattuk, most azonban semmi nem fáj neki jobban, mint az, hogy soha többé nem láthatja a testvéreit és a szüleit.

Teltek a hetek. Végül valahogy mégis sikerült őt szóra bírni, mert a kicsikből nagyok, a nagyokból még nagyobbak lettek. Mindenki együtt dolgozott a romos ház rendbehozásán, készültek a télre. Már nemcsak a szeretetet lehetett érezni, hanem a reményt, az összefogás erejét is, hogy mire képes egy kisgyerekekből és kamaszokból álló, nincstelen, árva gyerekcsapat.

– Az ember nem tudja addig értékelni, amije van, amíg hiányt nem szenved valamiben, tudom, nagyfi! Csak azt nem értem, hogy ilyen hogyan létezhetett?

– Ez akkor természetes volt, anygalkám. Abban az időben mindenki vándorolt. Voltak, akik itt maradtak, voltak, akik elmentek más országba élni, és azóta sem tértek vissza.

– Még jó, hogy te itt maradtál, nagy! Amúgy nem lennék itt én sem!

– Bizony, nem lennél. De semmiképpen sem így, s nem itt. Azért talán valahol Európában... Bár meglehet, valahol a világ más szegletében.

MAGYAR BOGLÁRKA Nyíregyházán született az előző évezred végén, 1999. december 17-én. Az irodalom szeretetét az általános iskolája könyvtára, az írásét a gimi adta neki, ő pedig él a lehetőséggel. Jelenleg Budapesten tanul az ELTE-n, szereti a kéket és a rántott húst is.

